

Sygn. akt II Ka 86/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

20 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Waldemar Cytrowski – spr.

Sędziowie : SO Robert Rafał Kwieciński

SO Marek Ziółkowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Arleta Wiśniewska

przy udziale Krystyny Kasprzak Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu 20.05.2016 r.

sprawy M. N.

oskarżonego o przestępstwo z art. 177§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole z 20.01.2016r. sygn. akt II K 1039/14

1. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze wydatki w kwocie 50 zł i opłatę w kwocie 220 zł.
3. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. K. kwotę 420 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Marek Ziółkowski Waldemar Cytrowski Robert Rafał Kwieciński

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 20 stycznia 2016r. w sprawie o sygn. akt II K 1039/14 Sąd Rejonowy w Kole uznał oskarżonego M. N. za winnego tego, że w dniu 18 lutego 2014r. w miejscowości O. gm. O. w woj. (...) kierując samochodem marki F. (...) nr rej. (...) przyczynił się do spowodowania wypadku komunikacyjnego w ten sposób, że nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez to, że poruszając się tym pojazdem nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze i nienależycie obserwował przedpole jazdy co uniemożliwiło mu podjęcie skutecznych manewrów obronnych zmierzających do uniknięcia potrącenia pieszego w sytuacji zagrożenia spowodowanej przez nieoświetlonego prawidłowo pieszego Ł. K. prowadzącego rower poruszającego się w sposób nieprawidłowy środkową częścią jezdni, w wyniku czego doszło do jego potrącenia przez kierowany przez siebie samochód na skutek czego Ł. K. doznał obrażeń ciała w postaci licznych powierzchownych i głębokich otarć naskórka na całym ciele, zwichnięcia prawego stawu ramiennego, złamania żeber III i IV oraz VIII i IX w linii pachowej środkowej po stronie prawej z wylewami krwotocznymi w tkankach miękkich okolicy międzyżebrowej, złamania kręgosłupa w odcinku C7/Th1, stłuczenia płuc szczególnie po stronie prawej, otwartego złamania kości udowej lewej w części dalszej, złamania kości podudzia prawego, rany o nieregularnych brzegach na przednio przypośrodkowej

powierzchni lewego podudzia w części bliższej, skutkującego jego zgonem na miejscu, to jest przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 177§ 2 k.k. skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby.

Na podstawie art. 71 § 1 kk skazał go na grzywnę w ilości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych.

Apelację wniósł obrońca, który zarzucił: obrazę art. 177 § 2 k.k., art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych.

W oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego czynu ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Apelacja nie jest zasadna.

Błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (błąd braku), bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Żadnego jednak z tych błędów nie popełnił Sąd I instancji. Sąd ten bowiem nie tylko przeprowadził wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia dowody, ale też w oparciu o wskazane w art. 7 k.p.k. kryteria prawidłowo je ocenił i z oceny tej wywiódł jedyny prawidłowy wniosek o sprawstwie oskarżonego. Sąd odwoławczy w pełni tę ocenę podziela, by jej tu ponownie nie przytaczać, powołuje się na nią, czyniąc z niej integralną część niniejszego uzasadnienia. Zarzuty stanowią natomiast typową, dowolną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu i przedstawiają własną ocenę zdarzenia.

Przede wszystkim oskarżony przyznał się do popełnienia przestępstwa. W pierwszych, złożonych tuż po wypadku wyjaśnieniach wyjaśnił, że w ogóle nie widział rowerzysty i gdy poczuł uderzenie nie wiedział co się stało. Wyjaśnienia te podtrzymał w postępowaniu przed sądem. Wprost zatem z nich wynika, iż nienależycie obserwował przedpole jazdy. Wynika to również z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych S. C. i opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej W. C.. Z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, iż Sąd prawidłowo ocenił te opinie oraz opinię biegłego sądowego T. D.. Ocena ta jest na tyle szczegółowa, że Sąd odwoławczy żeby jej ponownie nie powielać wprost się na nią powołuje. Wskazanie natomiast przez biegłego prędkości bezpiecznej w przedziale od „5 do 60 km/h” zamiast od „50 do 60 km/h” jest oczywistą omyłką pisarską (k. 484v). Podobnie należy odnieść się do zarzutów dotyczących umiejscowienia oświetlenia w kołach roweru pokrzywdzonego, gdyż ustalenia w tym zakresie wynikają z protokołu oględzin roweru oraz zeznań świadków i nie zostały „stworzone” przez biegłego. Zarzucając biegłemu S. C., iż przyjął, że to czy oskarżony jechał na światłach mijania czy drogowych nie ma znaczenia dla przypisania winy oskarżonemu, skarżący całkowicie pominął, że Sąd dokonując oceny tej opinii wskazał na dwa warianty zachowania oskarżonego w zaistniałej sytuacji drogowej i prawidłowo przyjął sprawstwo oskarżonego w każdym z tych wariantów. Bez względu bowiem na to czy oskarżony miał włączone światła mijania, czy też światła drogowe (tzw. „długie”) w każdej sytuacji ponosi odpowiedzialność za zaistniałe zdarzenie drogowe albowiem nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w wyniku czego spowodował wypadek. Przy przyjęciu bowiem, że oskarżony jechał na światłach mijania naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez niedostosowanie prędkości do warunków jazdy, a przy przyjęciu, że jechał na światłach drogowych poprzez nieprawidłową obserwację przedpola jazdy. Oskarżony wyjaśnił, iż jechał z prędkością ok. 80 km/h, która w warunkach nocnych na nieoświetlonym odcinku jezdni przy włączonych światłach mijania nie była szybkością bezpieczną. Jechanie natomiast z taką prędkością przy włączonych światłach drogowych i należyтым obserwowaniu jezdni dawało oskarżonemu możliwość zauważenia pokrzywdzonego i podjęcia manewrów obronnych, czego nie zrobił, bo nie widział pokrzywdzonego. Z zeznań świadka W. J. wynika przecieź, iż widział pieszego.

Sąd nie był obowiązany do rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego, gdyż przeprowadzone postępowanie nie pozostawiło jakichkolwiek wątpliwości. Niemożność kategorycznego ustalenia na jakich światłach jechał oskarżony

nie należy do tych okoliczności, które powinny być rozstrzygane w oparciu o treść art.5§2 kpk. Obydwa bowiem warianty oświetlenia pojazdu wskazują na naruszenie przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Zachowanie pokrzywdzonego, było główną ale nie jedyną przyczyną wypadku drogowego, a pomiędzy naruszeniem przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym a zaistniałym wypadkiem istniał związek przyczynowy. W sytuacji natomiast naruszenia zasad przez więcej niż jednego uczestnika ruchu drogowego odpowiedzialność za skutki wypadku może zostać przypisana większej liczbie osób i o różnym zakresie odpowiedzialności. Dlatego przypisanie oskarżonemu, iż przyczynił się do wypadku, zamiast że spowodował wypadek ma tylko znaczenie semantyczne, i w istocie wskazuje na mniejszy zakres winy oskarżonego za spowodowanie wypadku drogowego. Znalazło to też odzwierciedlenie w wymiarze kary, który stanowi adekwatną do zawinienia i społecznej szkodliwości reakcję karną w ustalonych przez Sąd okolicznościach.

Jeżeli apelujący zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, to bezpodstawny był zarzut naruszenia prawa materialnego, który może być podnoszony tylko w razie niekwestionowania ustaleń faktycznych

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 636§1 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

O kosztach zastępstwa procesowego oskarżycielki posiłkowej Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z § 11 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, nr 1800).

Marek Ziółkowski Waldemar Cytrowski Robert Rafał Kwieciński